

Dybych věděl

z Chodska

Dy - bych vě - děl, po - tě - še - ní mo - je, de ty le - žíš, při - šel bych já k to - bě,
a - bych se moh' po - tě - šit, mý sr - dí - čko vob - čer - stvít !

Dybych věděl, potěšení moje,
de ty ležíš, přišel bych já k tobě,
abych se moh' potěšit,
mý srdíčko vobčerstvit !

Pudu já tak k tomu vokýnečku,
zaklepám si na svou Bábričku :
Bábričko, Bábriče !
Pod' a potěš srdce mé !

Nač pa bych já tvý srdce těšila,
dyž já nejsem žádná tvá milá;
ty s panama nic nemáš,
v ruce držíš breviář.

A dyž nemám, a já mohu míti,
já nemíním v tom stavu umřítí,
na postýlce zelený
leží mý potěšení.